

1.

„Do Japonska jste přijela za turistikou?“

Úředník za přepážkou celní kontroly tokijského letiště netrpělivě pomrkvával očima schovanými za malými kulatými brýlemi a tužkou klepal do stolu před sebou.

Místnost byla k prasknutí zaplněna lidmi všeho věku a nej-různějších národností. Jeden přes druhého se strkali a tahali se o propisky a formuláře, které bylo nutné před vstupem do země vyplnit, a prali se o každý centimetr, kde se dalo psát. Na dohlížející ostraze, jež se snažila srovnat dav do řady postupující mezi oddělovacími páskami, byla patrná únava a počínající rezignace na všechno.

Alici zaujal souboj dvou mužů u vedlejšího okénka, kteří se nemohli dohodnout, kdo z nich je zrovna na řadě, a proto celníkovi nevěnovala pozornost.

„Madam, důvod vaší cesty?“

Trhla sebou a svůj pohled obrátila zpět na mužíka.

„Turistika? Ano. Chci si prohlédnout Tokio, Kjóto a další města, když bude čas.“ Byla si vědoma, že neříká tak docela pravdu, ale aby zrovna teď začala vyprávět o všech událostech, které ji vedly k cestě do Japonska, to přirozeně nešlo.

Úředník ještě chvíli něco ťukal do počítače, prohlížel její doklady a pak jí je podal zpět. „Vítejte v Japonsku, přeji vám příjemný pobyt.“

Alice pobrala své věci a zamířila k pásům pro výdej zavazadel. První krok měla za sebou. Nervozita jí však stále nepříjemně stahovala žaludek a ruce se jí chvěly. Odjakživa neměla ráda uniformované lidi. Policisté, ostraha v obchodech, revizoři, ti všichni v ní vzbuzovali naprosto iracionální strach. Strach, že něco udělala špatně, že teprve něco špatně udělá, že něco opomněla. Nikdy v životě přitom neukradla ani lízátka, nikdy nejela metrem načerno. Leda omylem, když si zapomněla včas koupit nový kupón. A v takovém případě vystoupila v momentě, kdy si to uvědomila, a okamžitě běžela k automatu na jízdenky.

Jaký vlastně měla důvod být nyní nervózní? Z toho, že úředník na první pohled pozná, že si sem nepřijela prohlížet památky? Že jí z obličejů vyčte pravý důvod návštěvy a řekne: „Ne, ne, ne, milá slečno, sbalte si zase svoje zavazadla, o takové jako vy tu nemáme zájem.“?

Když to vzala kolem a kolem, vlastně zas tak moc nelhala. Pokud se nepodaří uskutečnit to, proč sem přijela, jestli všechno, k čemu se upínala, selže, pak bude mít na svatyně a chrámy času dost.

Křečovitě stáhla ústa do něčeho, co mělo vypadat jako úsměv, a děkovně kývla zaměstnanci letiště, co jí pomohl sundat kufr z pásu. Oproti místnosti imigrační kontroly vypadala tahle hala jako opuštěná fabrika. Byl to obrovský prostor s podivně studeným světlem, jež dodávalo obličejům pracovníků ve stejnokrojích mrtvolný vzhled. Kolem se motalo několik unavených a dezorientovaných cestujících, kteří čekali na svá zavazadla u dlouhých, skřípějících pásů. Nad skleněnými posuvnými dveřmi nepravidelně blikal zelený nápis EXIT.

Alicino srdce se z té atmosféry smrškló jako sušená švestka. Blázen! Prostě blázen! Sebrat všechny věci, co má, přemluvit sestřenicí, aby se postarala o jejího psa, a s veškerými úsporami v kapse letět přes půl zeměkoule. Nikoho tu nezná, nikdo nezná ji. . .

Jediné, co má, je adresa bytu, jehož pronájem si dopředu rezervovala přes internet a kam se musí dnes večer dostat. Šlo snad o jedinou věc, kterou si kromě zakoupení letenky zajistila předem. Naplňovalo ji patřičnou hrdostí, že něco takového zvládla udělat v dostatečném předstihu. Plánování čehokoliv není totiž zrovna její silná stránka a je vcelku jedno, jestli se jedná o nákup potravin nebo cestu přes půl planety. Věci dělá z náhlého popudu, jakési momentální inspirace. Bez rozmyslu, bez seznamů. A tak nějak to bylo i s cestou do Japonska. Sice trvalo dlouho, než k ní sebrala odvahu – zvažovala veškerá pro i proti, v hlavě si skládala všechny možné scénáře, ale když už se napevno rozhodla, že do toho opravdu půjde, nejraději by prostě okamžitě odjela na letiště. Slabý hlásek kdesi vzadu uvnitř hlavy ji však přesvědčil, že bude přece jen lepší alespoň tuhle věc promyslet předem.

Podívala se na hodinky, avšak ty jí žádnou velkou službu neprokázaly, jelikož si ještě pořád neposunula čas ze středoevropského na místní. Rozhlédla se tedy po příletové hale, aby našla nějaké hodiny. Ty nejbližší ukazovaly 21.20. Alice strnula.

„Ach ne!“ zaúpěla hlasitě, až se po ní kolemjdoucí otáčeli. Klíče od bytu si měla vyzvednout v kanceláři firmy Sakura Apartments do devíti hodin. Nepočítala s tím, jak velké zpoždění může letadlo cestou nabrat. Přemýšlela, kde sehnat ubytování na dnešní noc, ale touhle dobou byly informační centra a turistické kanceláře samozřejmě zavřené. To se měla v tuhle pozdní hodinu procházet po městě a hledat, kde ji ještě dneska

přijmou? Nebo nasednout do taxíku a oznámit řidiči: „Odvezte mě do nejbližšího hotelu?“

Zoufale se rozhlížela po příletové hale a uvažovala, co bude dělat. Po dlouhé cestě na ni navíc silně doléhal jet lag. Nespala nejméně sedmadvacet hodin, a tak se cítila unavená a podrážděná, před očima měla mžítka, motala se jí hlava. Kafe! Potřebuje kafe! Snad jí trochu zvedne tlak i náladu.

Zastavila se u blízkého stánku. Už taky zavírali, ale milá servírka se slitovala nad jejím bledým obličejem a zoufalým výrazem a uvolila se uvařit ještě jednu kávu. Alice klesla do plastové židle a čekala na své oblíbené vanilkové latté. Vytáhla mobil a zkusila vytočit číslo uvedené na propozicích k ubytování. Moc šancí tomu nedávala, ale co kdyby přece...

Po dlouhém vyzvánění se na druhém konci konečně ozval unavený hlas: „*Moši, moši!*“

Její srdce zaplesalo. „Haló? Já mám u vás zarezervované ubytování.“

„Aha, skvělé. Přijďte si prosím zítra v otvíracích hodinách vyzvednout své klíče.“ Hlas umlkl a bylo zřejmé, že se dotyčný chystá zavěsit.

„Nee, počkejte!“ vykřikla Alice. „Potřebuji je dnes večer.“

„Cože? Dnes večer? To je... no... víte, trochu...“ protahoval muž svá slova, jak nechtěl napřímo odmítnout její požadavek, „... už zavíráme. Respektive už máme dávno zavřeno.“

„Ale já nemám kde spát!“

Na druhé straně sluchátka se pověstná japonská zdvořilost právě prala s naprostou nechutí zůstat v práci přes čas.

„Kde jste teď?“

„Na letišti Narita.“

„Áááá!“ Zdvořilost evidentně dostávala na frak. „Víte,

kolik času vám zabere cesta sem do kanceláře? Nemůžu tu na vás čekat.“

„Prosím!“

Zavládlo několik vteřin absolutního ticha. Pak se ozval hluboký povzdech. „Tak honem! Jestli tu nebudete do hodiny, jdu domů.“

Alici spadl ze srdce ohromný kámen.

Proplést se změní tokijských linek metra nebylo vůbec snadné. Tak komplikovaný systém snad nikdy neviděla. V Praze to bylo dost jednoduché. Tři linky, tři přestupní stanice. Ale tady? Zmateně hleděla na pavučinu linek různých barev, různé operátory, bezpočet přestupních míst. Chvilí trvalo, než pochopila, čím má jet, kterým směrem a jaký lístek k tomu bude potřebovat. Cesta nakonec zabrala mnohem více času, než by musela. Několikrát se ztratila v přestupových chodbách, pak vystoupila z metra špatným východem a svou nezrovna vybroušenou japonštinou se snažila doptat na cestu.

Když po devadesáti minutách konečně dorazila do kanceláře firmy Sakura Apartments, čekal ji tam zapšklý obličej poněkud ošklivého chlápka ve středních letech, který mačkal listy papírů do kuliček a třefoval se jimi do nástěnných hodin visících nade dveřmi.

„Nezaplatila jste zálohu, vaše rezervace propadla,“ oznámil ledově, jen co vstoupila do dveří.

„Co prosím?“

„Zá-lo-hu!“ opakoval pomalu a nahlas, jako kdyby snad nevěděla, co to slovo znamená. Rozuměla mu dobře, ale nešlo jí na rozum, jak mohla přehlédnout něco takového, jako je výzva k zaplacení zálohy. „Měla jste zaplatit tři měsíční nájmy dopředu. Teď už je byt, který jste chtěla, opět pronajatý.“